

fig her i Thinget, ublåste han meget bestemt, at han ogsaa vilde Retsbetjentenes faste Gagering. Nu stille de Herrer Ministre og andre enkelte af Rigsdagens Medlemmer Sagen paa den formelle Spids og mene, at der er saadanne formelle Banffeligheder og Klipper at beseile ved dette Forslag, at man ikke kan besørge det i Havn for det Første. Jeg vil haabe, at Folkethingets Fleertal vil vide at styre dette Forslag ind i Havnen, efterat dets Værd er erkendt af begge de høitærede Ministre, der sidde her i Thinget. Den formelle Banffelighed, som saa stærkt fremhæves, tror jeg slet ikke eksisterer. Naar man vil undersøge, hvorledes Rigsdagen, Landstinget inclusive, har vedtaget Finantsloven i flere Aar, saa vil man see, at den ved Bevillingerne under Justitsministeriet har gjort det Selvsamme, som Udvalget her foreslaaer med Hensyn til Retsbetjentenes Gagering. Jeg har under en tidligere Forhandling tilladt mig at gjøre opmærksom derpaa — det var i 1858 — og jeg skal tillade mig at erindre om Momenterne deri, da jeg tror, at disse Momenter for en stor Deel have deres Betydning. Det har i en Række af Aar været Tilfældet, at naar større Justitsembeder bleve ledige, bestemte Justitsministeren, forenden ihjæ Besættelse fandt Sted, at en Deel af Embedets hidtilværende Indtægter skulde henlægges til andre Brønde til Embedets Gagering. Den næsiforegaaende Justitsminister har opgivet her i Thinget, at et stort Antal Embeder havde mistet en Deel af Embedernes Indtægt paa denne Maade og det blev af ham vedgaaet, at der var to Hovedposter, til hvilke han bestaar Justitsembedernes Indtægt. Den ene Hovedpost var, at han tog en Deel af Embedet til at pensionere afgaaede Retsbetjente med, som havde været i samme Embede, og den anden Hovedpost, hvortil han bestaar Justitsembederne, var, at han henlagde visse Summer af Indtægten til Politivæsenet. Saadanne Bevillinger gjorde Justitsministeren tildeels paa egen Haand. Hvad Pensionerne angik, bleve de vel sanctionerede ved Finantsloven, hvor de naturligviis maatte komme til syne under Pensionsposten, men hvad Sportlerne angik, som bleve henlagte til Politivæsenet, saa bleve de slet ikke indtæffelig bevilligede af

Rigsdagen, de bleve vel indirecete bevilgede derved, at Rigsdagen ikke gjorde nogen Indstælse mod den Andendelse, som Ministeren havde gjort af disse Summer, men det var dog egentlig ikke nogen Bevilling. Der er ogsaa blevet sagt her i Thinget af den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgfreds (Tscherning), som nu er Finantsudvalgets Formand, at det vilde have været rigtigt, om Justitsministeren havde taget disse fra Justitsembederne borttagne Indtægter som Indtægt paa Finantsloven og atterført Pensioner og Udgift til Politivæsenet som Udgift i Finantsloven, men det er ikke den formelle Mangel, jeg her vil klage over; jeg bruger disse åarlige Bevillinger af Justitsembedernes Indtægt, som kun ere stæete igjennem Finantsloven og ikke igjennem nogenfomhelst anden Lov, til Bevis for, at Rigsdagen har benyttet Finantsloven til at disponere over Retsportler; Andet er det i Hovedsagen ikke, som vil see, hvis Udvalgets Forslag tages til følge; thi det gaar kun ind paa, at der igjennem Finantsloven skal bestemmes, hvorledes Retsportlerne skulle fordeles til visse Retsbetjente. At det kan see igjennem Finantsloven, det tror jeg er erkendt derved, at saadanne Bevillinger ere gaaede, inden at Finantsloven har indeholdt nogen videre Erindring derimod. Naar man saa stærkt paabe-raaber, at der skal existere en Lønningelov, for at Bevillinger kan see derefter og ikke igjennem Finantsloven, saa maa jeg besjende, at det forekommer mig noget upraktisk at raabe paa en saadan Lønningelov. Naar man betænker Forholdet, saa skal den Lov, intant absolut vil have, inden Retsbetjentene sættes paa fast Gage, ikke bruges for alle Embeder strax; den skal ikke bruges, forinden det bliver Vacance i Embedet; der er jo Embeder, som maa see ikke ville blive vacante i Løbet af 20 Aar, og nu at bestemme Contoirholdsogdogtjyrelse, thi det er egentlig det vanskelige Punkt, Gagebestemmelsen er ikke saa vanskelig — og Rejsegodtjyrelse for Embeder, som maa see først vilde blive vacante om 5, 10 eller 20 Aar, forekommer mig at være aldeles unødvendigt. Jeg troer netop, at Embedernes Løb og Embedsmændenes Stilling i det Hæle taget vil blive bedst daretaget, ved at Gage, Contoir